

szentebbé és jelentőségteljesebbé válik számunkra. Ezt mondta egy 96 éves édesapa is, mikor a fia azt kérdezte tőle: „Apa, miért jársz istentiszteletre? Nem látsz, nem hallasz, és nehezedre esik kimozdulni. Miért jársz istentiszteletre?” Az apa így felelt: „Az úrvacsora miatt. Azért megyek, hogy vegyek az úrvacsorából.”

Kívánom, hogy mindannyian arra felkészülten jöjünk el az úrvacsorai gyűlésre, hogy az egy „lelki élmény, szent egyesülés, a lelkünk megújulása”¹⁸ legyen majd.

Tudom, hogy Mennyei Atyánk és a Szabadítónk él. Hálás vagyok az úrvacsora által biztosított lehetőségért arra, hogy érezhetem az Ő szeretetüket, és hogy részesülhetek a Lélekben. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
3. Lásd Henry B. Eyring: Hogy egyik legyünk. *Liahóna*, 1998. júl. 78.
4. Lásd Tan és a szövetségek 20:77, 79.
5. Joseph Smith fordítás – Máté 26:22 (vesd össze Máté 26:26).
6. Joseph Smith fordítás – Máté 26:24; lásd még Máté 26:26–28; Márk 14:22–24; Lukács 22:15–20.
7. Lásd 3 Nefi 18:7, 11; Tan és a szövetségek 20:75.
8. Lásd Hogyan tartom be a szövetséget, hogy mindig emlékezem a Szabadítóra? *Jőjj, kövess engem!* vasárnapi iskolai tananyag;

Chi Hong (Sam) Wong elder
a Hetvenektől

Mentsünk egységben!

A Szabadítónak akkor tudunk segíteni, ha egységben és összhangban dolgozunk. Minden egyes ember, minden hivatal, minden elhívás fontos.

Gyakran halljuk Thomas S. Monson elnöktől, hogy tegyünk erőfeszítéseket mások megmentéséért.¹ Egy újszövetségbeli történet jut erről eszembe. Tökéletesen példázza azt, ahogyan az egyháztagok és a misszionáriusok az egyházközségi tanács közvetítésében közösen erőfeszítéseket tesznek és megmentik az embereket. A történet a Márk 2:1–5-ben található. Tapasztalatom szerint mindig nagyon ösztönzőek és könnyen érthetőek azok a történetek, melyekkel Jézus bizonyos tanokat és tantételeket tanít.

A történet egyik szereplője egy gutaütött ember, aki segítség nélkül nem tudott járni. Ez a férfi nem tudott kimozdulni otthonról; ott várta, hogy megmentésék.

Napjainkban talán így szólna ez a történet: Négyen feladatul kapták a

püspöktől, hogy látogassanak meg egy gutaütött embert az otthonában. Szinte magam előtt látom, hogy egyikük a Segítőegylettől jön, másikuk az elderek kvórumától, a harmadik az ároni papságtól, és végül – de nem utolsó sorban – a negyedik egy teljes idejű misszionárius. A legutóbbi egyházközségi tanácsgyűlésen, midőn tanácskoztak az egyházközségen belüli szükségletekről, a püspök „mentési” feladatokat adott. Ők négyen azt a feladatot kapták, hogy segítsenek ennek a gutaütött embernek. Arra nem várhattak, hogy ő maga jöjjön el az egyházi gyűlésekre. El kellett menniük az otthonába, hogy meglátogassák. Fel kellett keresniük, így hát elindultak. A történetben szereplő férfit Jézushoz hozták.

„És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala” (Márk 2:3).

A szoba azonban túlságosan zsúfolt volt. Az ajtón nem tudtak bemenni. Biztosan megpróbálták minden tőlük telhetőt, de nem tudtak átjutni. A dolgok nem mentek olyan simán, ahogy azt eltervezték. Akadályok merültek fel „mentés” közben. Ám ők nem adták fel. Nem hagyták ott a gutaütött embert az ajtónál. Tanácskoztak egymással, hogy most mit tegyenek, hogyan vihetnék oda a férfit Jézus Krisztushoz, hogy meggyógyítsa. Soha nem követelt túl sokat – legalábbis számukra – annak munkája, hogy segítsenek Jézus Krisztusnak lelkeket menteni. Előálltak egy tervvel: nem volt könnyű, de hozzáláttak.

„És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt” (Márk 2:4).

Felvitték a tetőre. Feltételezvé, hogy nem volt külső lépcső, melyen felmehettek, valószínűleg eltartott egy ideig, mire mindenki fel tudott menni. Szerintem akár így is történhetett: először a gutaütött ember egyházközségéből érkező fiatal férfi mászott fel a tetőre. Fiatal volt, tele energiával, úgyhogy ez nem jelentett számára

különösebb nehézséget. Házitanító társa az elderek kvórumából és a magas és erős teljes idejű misszionárius minden erejükkel tolták letről. A segítőegyleti nőtestvér bizonyára figyelmeztette őket, hogy legyenek óvatosak, és biztató szavakat mondott nekik. A férfiaknak aztán fel kellett szedniük a tetőt, míg a nőtestvér továbbra is vigaszt nyújtott a férfinak, aki arra várt, hogy meggyógyuljon – hogy önállóan mozoghasson és szabad legyen.

Ehhez a mentési feladathoz mindenkinek össze kell dolgoznia. A döntő pillanatban aprólékos egyeztetést igényelt az, hogy a tetőről leengedjék a gutaütöttet. Négyüknek egységben és összhangban kellett dolgozniuk. Nem lehetett köztük disszonancia. Ugyanabban a tempóban kellett leengedniük. Ha valaki gyorsabban engedte volna a kötelet, mint a többiek, akkor a gutaütött ember kiesett volna az ágyából. Legyengült állapota miatt nem tudott kapaszkodni.

A Szabadítónak akkor tudunk segíteni, ha egységben és összhangban dolgozunk. Minden egyes ember, minden hivatal, minden elhívás fontos. Egységesnek kell lennünk az Úr Jézus Krisztusban.

Végül a beteg, gutaütött embert Jézus elé fektették. „Jézus pedig

azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid” (Márk 2:5). Jézus irgalmat tanúsított iránta, és nem csupán fizikailag, hanem lelkileg is meggyógyította őt: „Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.” Hát nem csodálatos? Vajon nem szeretnénk-e, ha ez mindannyiunkkal így történe? Én szeretném.

Ismerünk-e olyan valakit, aki lelki értelemben gutaütött, aki magától egyszerűen nem tud visszajönni az egyházba? Lehet ez valamelyik gyermekünk, valamelyik szülőnk, a házastársunk vagy egy barátunk.

Mivel most minden egyházi egységben sokkal több teljes idejű misszionárius áll rendelkezésre, a püspökök és a gyülekezeti elnökök jól teszik, ha jobban kihasználják az egyházközségi és a gyülekezeti tanácsukat. A püspök az egyházközségi tanács minden tagját megkérheti arra, hogy jöjjön azok neveinek listájával, akiknek esetleg segítségre van szükségük. Az egyházközségi tanács tagjai körültekintéssel tanácskoznak arról, hogyan segíthetnek nekik leginkább. A püspökök figyelmesen meghallgatják a felvételeket, majd feladatokat adnak.

A teljes idejű misszionáriusok nagyszerű erőforrást jelentenek az egyházközségeknek ezekben a

mentési erőfeszítésekben. Fiatalok és tele vannak energiával. Örülnek, ha konkrét nevek listáját kapják, akikért dolgozhatnak. Szeretnek együtt munkálkodni az egyházközség tagjaival. Tudják, hogy ez nagyszerű lehetőséget kínál nekik arra, hogy tanítandó embereket találjanak. Elkötelezettek az Úr királyságának megalapítása iránt. Erős bizonyosságuk van arról, hogy krisztusibbá válnak, midőn részt vesznek ezekben a mentési erőfeszítésekben.

Végezetül hadd osszak meg veletek ebből a szentírásbeli történetből még egy rejtett kincset. Az 5. versben az áll: „Jézus pedig *azoknak* hitét látván” (kiemelés hozzáadva). Korábban erre nem figyeltem fel: az ő hitükről van szó. Összeadó dítünk mások jólétére is hatással lesz.

Kik ezek a Jézus által említett emberek? Valószínűleg ide tartozik a gutaütött embert vivő négy ember, maga a gutaütött, az érte imádkozó emberek, és mindazok, akik Jézus prédikálását hallva csendben, hamarosan bekövetkező csodát reméltek a szívükben. Ide tartozhat valaki házastársa, szülője, fia vagy leánya, egy misszionárius, egy kvórum elnöke, egy segítőegyleti elnök, egy püspök vagy egy barát a távolból. Mindannyian segíthetünk egymásnak. Mindannyiunknak buzgón munkálkodva kell törekednünk a szükséglet látók megmentésére.

Bizonyoságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus a csodák Istene. Jézus Krisztus mindannyiunkat szeret, és hatalmában áll fizikailag és lelkileg is megszabadítani és gyógyítani. Ha segítünk Neki a lelkek megmentésére irányuló küldetésében, akkor ennek folyamán mi is meg leszünk mentve. Erről teszek bizonyoságot az Ő szent nevében, aki Jézus Krisztus, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd például Thomas S. Monson: A megmentés felelőssége. *Liahóna*, 2013. okt. 4.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mindörökre szabadok, hogy maguk cselekedjenek

Isten akarata az, hogy szabad férfiak és nők legyünk, akikben megvan a képesség arra, hogy felemelkedjenek minden lehetőségükhöz fizikailag és lelkileg is.

William Shakespeare *V. Henrik király* című drámájában szerepel egy éjszakai jelent az angol katonák agincourti táborában, közvetlenül azt megelőzően, hogy a francia sereggel összecsaptak volna. A halvány fényben a részben álcát viselő Henrik király a katonái között járkal, akik nem ismerik fel. Szóba elegendve velük igyekszik felmérni jelentős számbéli hátrányban lévő seregének lelkiállapotát, és mivel nem ismerik fel, őszintén beszélnek vele. Az egyik ilyen beszélgetés során arról elmélkednek, ki viseli a felelősséget az iránt, ami az emberekkel a csatában történik – a király vagy az egyes katonák.

Egy ponton aztán Henrik király kijelenti: „Én bizony sehol se halhatnék még szívesebben, mint épen a király körül, mert ügye igazságos...”

Villám visszavág: „Ez már túlmegegy a mi eszünkön.”

Társa is egyet ért: „Túl ám; vagy túlmegegy azon, a miről mi kérdezősködhetünk: mert nekünk elég azt

tudni, hogy a király alattvalói vagyunk. Ha rossz az ügye, eltörli abban a mi bűnünket a király iránt való engedelmisségünk.”

Villám hozzát teszi: „De ha ügye nem jó, magának a királynak gyűlik meg a baja a számadással...”

Henrik király – nem meglepő módon – ellenkezik: „Minden alattvaló kötelessége a királyé; de minden alattvaló lelke a tulajdon magáé.”¹

Shakespeare nem tesz kísérletet arra, hogy a darabban megoldást találjon a vitára, és ilyen vagy olyan formában a vita napjainkig folytatódik – ki viseli a felelősséget azért, ami az életünkben történik?

Amikor rosszul mennek a dolgok, hajlamosak vagyunk másokat vagy akár Istent okolni. Olykor felébred a jogosultság érzése, és az egyének vagy csoportok igyekeznek másokra vagy a kormányzatra hárítani a felelősséget saját jólétükért. Lelki dolgokban néhányan azt feltételezik, hogy az embereknek nem szükséges személyes